

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **M. P.**, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem AK v Hradci Králové, Fráni Šrámka 1139, PSČ 500 02, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 03, za účasti obchodní společnosti **Chovservis, a.s.**, se sídlem v Hradci Králové 3, Zemědělská 897, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. ledna 2011, zn. 17749/UP/2010/Kd, t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 19. ledna 2011, zn. 17749/UP/2010/Kd, a rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 21. 7. 2010, zn. 64443/2006/ST1/Kru, SD1/490/2000/Km, se z r u š u j í a věc s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení před krajským soudem ve výši 7.712,--Kč k rukám JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta se sídlem AK v Hradci Králové, Fráni Šrámka 1139, PSČ 500 02, do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Zúčastněná osoba n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

-2-

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 21. července 2010, č.j. 64443/2006/ST1/Kru, SD1/490/2000/Km, jímž byla podle § 85 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“), zamítnuta jeho žádost o povolení změny v užívání stavby, označené jako „nebytová budova – provozní kanceláře a sklady firmy Martin Páral – MALZED umístěné v areálu společnosti CHOVSERVIS a.s. na pozemku st.p.č. 1726 v kat. území Slezské Předměstí“ (dále jen „stavba“), ze stavby dočasné na stavbu trvalou, a toto potvrdil. Žalovaný je v podstatě odůvodnil následujícím způsobem.

Předně konstatoval, že Magistrát města Hradec Králové (dále jen „MMHK“) rozhodl v dané věci na základě žádosti žalobce ze dne 24. ledna 2000 a ten že proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 21. července 2010, č.j. 64443/2006/ST1/Kru, SD1/490/2000/Km, podal včas odvolání. Při jeho řešení žalovaný na základě správního spisu a rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 30. května 2008, č.j. 30 Ca 66/2007-122, týkajícího se téže věci, zjistil a v odůvodnění žalovaného rozhodnutí citoval, mimo jiné následující:

„...dne 20. listopadu 1992 uzavřeli Východočeský chovatelský servis, a.s. (právní předchůdce společnosti CHOVSERVIS a.s.), jako prodávající, a M. P. – M., jako kupující, kupní smlouvu, jejímž předmětem byl soubor UNIMO buněk na pozemku st.p.č. 1726 v kat. území Slezské Předměstí. Soubor těchto buněk byl rozhodnutím Městského národního výboru Hradec Králové ze dne 21. srpna 1973, č.j. ÚPA/1848/73/PU, povolen jako stavba provizorní administrativní budovy, a to stavba dočasná s dobou trvání do konce roku 1980. ...

... Podle podmínky č. 5 uvedeného rozhodnutí měly být buňky odstraněny nejdéle do 14 dnů po uplynutí této lhůty. Rovněž v kolaudačním rozhodnutí téhož orgánu ze dne 8. října 1974, č.j. ÚPA/2580/74/PU, je opět stanoveno, že jde o stavbu dočasnou, s dobou trvání do konce roku 1980, a že po tomto datu musí být do 14 dnů odstraněna. Z uvedeného tedy jednoznačně plyne, že předmětná stavba byla povolena jako stavba dočasná, s omezenou dobou trvání do konce roku 1980. Proto již dnem 1. ledna 1981 neměla žádný právní podklad pro své další trvání, tedy existovala pouze fakticky, nikoliv právně.... To znamenalo, projednat předmětnou stavbu v řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 a podle jeho výsledku ji buď dodatečně povolit, nebo nařídit její odstranění. K tomu však vůbec nedošlo. Namísto toho vydal Úřad města Hradec Králové k žádosti vlastníka stavby dne 7. února 1997 pod č.j. OV/5061/95/Km kolaudační rozhodnutí, jímž stavbu povolil užívat do 31. prosince 1999. Neexistovala-li však daná stavba z právního hlediska, nebylo ani co kolaudovat....

.....Úřad města Hradec Králové vydal rozhodnutí o změně v užívání dne 12. července 2000 pod č.j. SD1/490/2000/Km bez toho, aniž jednal se společností CHOVSERVIS a.s. jako s účastníkem řízení. Tímto nesprávným postupem tak vyloučil jmenovanou společnost z řízení, přestože byla a je vlastníkem pozemku, na němž je stavba situována..... Magistrát města Hradec Králové dopisem ze dne 7. září 2004, zn. 70499/2004/ST1/Jeř, společnosti CHOVSERVIS a.s. uvedené rozhodnutí jako účastníku řízení zaslal. Ta proti němu poté podala dne 21. září 2004 odvolání, jež bylo jako takové předloženo odvolacímu orgánu. Ten se však v rozporu s tehdejší soudní judikaturou vypořádal s podaným odvoláním neadekvátním způsobem. Nesprávně je totiž překvalifikoval na návrh o povolení obnovy řízení.....

....Podle § 97 odst. 1 zákona č. 50/1976 jsou účastníky řízení o změně v užívání stavby podle § 85 citovaného zákona, a to k datu 12. července 2000, kdy bylo vydáno rozhodnutí o změně v užívání stavby, osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, a dále osoby, které na návrh stavebníka budou odborně vést realizaci stavby nebo vykonávat odborný dozor. Společnost CHOVSERVIS a.s. zapadala do takto vymezeného rámce účastníků řízení, neboť byla a je vlastníkem pozemku st.p.č. 1726 v kat. území Slezské Předměstí, na kterém je stavba, jež byla předmětem řízení o změně v užívání, situována. Přesto s ní jako s účastníkem tohoto řízení jednáno nebylo. Jako nezpochybnitelnému účastníkovi řízení jí bylo zasláno rozhodnutí Úřadu města Hradec Králové ze dne 12. července 2000, č.j. SD1/490/2000/Km, až dne 7. září 2004. Protože se podle § 51 odst. 1 zákona č. 71/1967 oznamovalo rozhodnutí účastníku řízení doručení jeho písemného vyhotovení, přičemž den doručení rozhodnutí byl dnem jeho oznámení, došlo k doručení uvedeného rozhodnutí jmenované společnosti dne 13. září 2004, jak vyplývá ze správního spisu. Společností CHOVSERVIS a.s. podané odvolání proti němu, doručené na podatelnu prvostupňového správního orgánu dne 21. září 2004, je proto odvoláním včas podaným. Je přitom zcela nerozhodné, kdy bylo rozhodnutí doručeno ostatním účastníkům řízení, neboť rozhodnutí nabývá právní moci až poté, co je oznámeno všem účastníkům řízení a den právní moci je dnem, kdy poslednímu z nich marně uplyne lhůta pro odvolání. Okruh účastníků přitom není dán jejich formálním označením na rozhodnutí, nýbrž plyne z hmotně právního ustanovení příslušného právního předpisu, v dané věci z § 97 odst. 1 zákona č. 50/1976. Není-li rozhodnutí oznámeno byť jen jedinému z účastníků řízení, v daném případě dozajista společnosti CHOVSERVIS a.s., nemůže nabýt právní moci. Nemohlo tak nabýt právní moci ani rozhodnutí o změně v užívání, a to ani přesto, že je správní orgán jako pravomocné označil a v dalších řízeních z něj jako z pravomocného vycházel...

....Lze tak shrnout, že předmětná stavba je stavbou nepovolenou, že nepovolenou stavbu nelze kolaudovat ani u ní nelze rozhodovat o změně v užívání. Pro závěry krajského soudu byla zásadní skutečnost, že rozhodnutí Úřadu města Hradec Králové o změně v užívání ze dne 12. července 2000, č.j. SD1/490/2000/Km nebylo v právní moci.....“

Žalovaný k tomu dále v žalovaném rozhodnutí dodal, že uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. května 2008, č.j. 30Ca 66/2007-122, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 22. listopadu 2005, č.j.

19277/RR/2005/Ře, a rozhodnutí MMHK ze dne 23. června 2005, č.j. 18968/2005/ST1/Šim/Pla, tedy rozhodnutí opírající se do té doby mylně o názor, že rozhodnutí o změně v užívání stavby vydané MMHK dne 12. 7. 2000, č.j. SD1/490/2000/Km, je v právní moci. To se však ukázalo být chybným závěrem, takže po jeho zrušení žalovaným, a to rozhodnutím ze dne 19. července 2006, zn. 15736/UP/2006/Kd, MMHK znovu rozhodl o žádosti žalobce ze dne 24. ledna 2000, kterou požádal o změnu v užívání dočasné stavby na stavbu trvalou. Učinil tak rozhodnutím ze dne 21. července 2010, č.j. 64443/2006/ST1/Kru, SD1/490/2000/Km, jímž uvedenou žádost zamítl, přičemž o odvolání žalobce proti němu žalovaný rozhodl právě žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalovaný dále objasnil, proč bylo v řízení postupováno podle „starého“ (předchozího) stavebního zákona a „starého“ (předchozího) správního řádu. Konstatoval, že k zamítnutí žádosti žalobce ze dne 24. ledna 2000 o změnu v užívání dočasné stavby na stavbu trvalou podle § 85 odst. 1 stavebního zákona vedla skutečnost, že stavba existuje pouze fakticky, nikoli právně, neboť nemá žádný právní podklad pro svoji existenci (přivolení stavebního úřadu, ať již v jakékoliv možné podobě). A dodal, že pokud neexistuje stavba z právního hlediska, není možné povolit ani změnu v jejím užívání. Dovolával se přitom opakovaně závěrů, jež v tomto směru již dříve učinil Krajský soud v Hradci Králové (viz jeho rozsudek ze dne 30. května 2008, sp. zn. 30 Ca 66/2007), a právě s ohledem na ně také odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, potvrdil. Dodal, že nepovolené stavby je možné v současné době legalizovat pouze v rámci dodatečného povolení stavby (viz § 129 odst. 2 a 3 nového stavebního zákona, tedy zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu /stavební zákon/).

S názorem žalobce, že „rozhodnutí stavebního úřadu o změně v užívání ze dne 12. července 2000, č.j. SD1/490/2000/Km, je pravomocné a nebylo tak namístě vydávat napadené rozhodnutí“, se žalovaný vypořádal odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. května 2008, sp. zn. 30 Ca 66/2007, který o existenci předmětné stavby pojednává a který žalovaný vzal na základě § 32 zákona č. 71/1967 Sb. za stěžejní podklad pro rozhodnutí ve věci. Ostatně kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. května 2009, č.j. 3 As 39/2008-184, zamítl. Poté žalovaný uzavřel, že vzhledem k uvedenému nezbylo, než žádost o změnu v užívání stavby zamítnout.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 19. ledna 2011, zn. 17749/UP/2010/Kd, včas podanou žalobou. V ní předně namítal nezákonnost žalovaného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení věci. Neztotožňuje se totiž s tvrzením správních orgánů, zúčastněných na řízení, že navrhovanou změnu nelze povolit, když existence stavby z hlediska stavebně právního skončila podle kolaudačního rozhodnutí ze dne 7. února 1997, č.j. OV/5061/95/KM, ke dni 31. prosince 1999, přičemž žádost o změnu v užívání této stavby byla podána až dne 24. ledna 2000. Tedy pozdě. Žalobce přitom nespороval, že doba trvání stavby byla omezena zmíněným kolaudačním rozhodnutím do 31. 12.

1999, a že tedy v době podání předmětné žádosti již tato doba uplynula. To však podle něho neznamena, že jako vlastník takové stavby nemohl i po 31. prosinci 1999 žádat oprávněně o změnu v užívání stavby ve smyslu § 85 stavebního zákona, a že ji stavební úřad nemohl povolit. Tento svůj názor opíral o judikaturu Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 15. 7. 2007, sp. zn. 8 As 28/2005, kterou žalobce odůvodňoval i další své vývody. Konkrétně to, že pokud by měl být názor žalovaného správní, pak by ad absurdum nebylo možné dodatečně povolit ani žádnou stavbu postavenou bez stavebního povolení, neboť by se rovněž jednalo o stavbu, která i když de facto existuje, tak de iure již nikoliv a tudíž by náhledem správního orgánu logicky nemělo být možné rozhodnout o jejím dodatečném povolení. Podle žalobce však již jednou stavba povolena byla, i když jako stavba dočasná, a proto nelze vlastníku takové stavby vzít možnost požádat buď o prodloužení dočasnosti, nebo o změnu v užívání stavby, popřípadě o změnu stavby z dočasné na trvalou, a to i poté, co již stanovená doba jejího trvání uplynula. Opačný názor by prý znamenal uzavření jakéhokoli řešení pro vlastníky dočasných staveb s výjimkou jejich odstranění a ve svých důsledcích by zakládal i neopodstatněnou nerovnost vlastníků dočasných staveb ve vztahu k vlastníků staveb nepovolených, kteří možnost odstranit závadný stav v podobě tzv. „černé“ stavby mají.

Správnosti těchto úvah podle žalobce prý nasvědčuje i § 129 odst. 5 nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb., v platném znění, podle něhož „Stavební úřad nařídí odstranění dočasné stavby, u které uplynula stanovená doba jejího trvání. Pokud vlastník stavby požádá o prodloužení doby trvání stavby nebo o změnu v jejím užívání, stavební úřad řízení o odstranění stavby přeruší a vede řízení o podané žádosti; na řízení se přiměřeně vztahuje ustanovení § 127. Bude-li žádosti vyhověno, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví“.

Vzhledem k uvedenému má žalobce za to, že správní orgán nemohl bez dalšího, pouze s odkazem na uplynutí stanovené lhůty, jeho žádost o povolení změny v užívání stavby z dočasné na trvalou zamítnout.

Žalobce dále rozváděl úvahy o rozsahu práv vlastníka pozemku a od něho odlišného vlastníka stavby, nacházející se na cizím pozemku, jako je tomu v dané věci, s tím, že žalobce byl po několik let v dobré víře, že změna stavby z dočasné na trvalou byla řádně povolena, a to na základě rozhodnutí správního orgánu s vyznačenou doložkou právní moci (od roku 2000). S ohledem na to považuje za neobhajitelné, aby byla jeho žádost po více jak 10 letech pro jeho údajné 24 denní prodloužení s podáním žádosti, zamítnuta. Žalované rozhodnutí pak měl za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož z jeho odůvodnění prý není absolutně zřejmé, jakým způsobem dospěl správní orgán k výše uvedenému právnímu závěru, že k žádosti podané poté, co uplynula doba trvání stavby, již nelze povolit změnu v užívání, přestože stavba stále existuje. Dále namítal, že se žalovaný opomenul vypořádat se žalobcem uplatněnými vyjádřeními a námitkami (viz vyjádření k odvolání osoby zúčastněné na řízení ze dne 21. 9. 2004 a odvolání žalobce ze dne 11. 8. 2010). V této souvislosti zmiňoval povinné náležitosti

odůvodnění správního rozhodnutí, které v žalovaném rozhodnutí postrádal. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí tak není podle žalobce vůbec seznatelné, jakými úvahami byl žalovaný veden při svém rozhodování. Nelze z něho dovodit, jak žalovaný došel k závěru, že předmětná stavba z právního hlediska neexistuje, ani neozřejmil, proč není následně možné povolit její změnu, a to zvláště s ohledem na všechny žalobcem vznesené námitky.

Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí žalovaného ze dne 19. července 2006, zn. 15736/UP/2006/Kd, jež bylo podkladem pro vydání nyní žalobou napadeného rozhodnutí, je nicotné, a to pro nedostatek právního základu, respektive pro absolutní nepřislušnost k vydání takového odvolacího rozhodnutí, když původní prvoinstanční rozhodnutí v této věci nabylo právní moci více než 4 roky před uplatněním opravného prostředku, podaného teprve dne 21. září 2004 proti rozhodnutí Úřadu města Hradec Králové ze dne 12. července 2000, č.j. SD1/490/2000/Km, jímž byla žalobci dle § 85 odst. 1 tehdejšího stavebního zákona povolena změna v užívání stavby dočasné na stavbu trvalou.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které mu předcházelo.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 26. 4. 2011. V něm v podstatě uvedl, že žalobní důvody jsou totožné s důvody odvolacími, s nimiž se vypořádal v žalovaném rozhodnutí. Vzhledem k tomu se plně odkázal na jeho odůvodnění a navrhoval žalobu zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když se účastníci řízení k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez nařízení jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy záporně nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci ve výzvě výslovně poučeni. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Byť byl žalobce ve věci úspěšný, nemůže krajský soud nezmínit, že se neztotožňuje s celou řadou jeho žalobních vývodů. Předně s tím, že rozhodnutí o změně v užívání stavby, vydané Úřadem města Hradec Králové dne 12. července 2000 pod č.j. SD1/490/2000/Km, bylo v právní moci, a proto je žalovaný nemohl zrušit rozhodnutím ze dne 19. července 2006, zn. 15736/UP/2006/Kd, respektive že toto rozhodnutí žalovaného, které pak mělo za následek nové rozhodování ve věci, je z tohoto důvodu nicotné. O těchto otázkách přeci již krajský soud uvažil v rozsudku ze dne 30. 5. 2008, č.j. 30 Ca 66/2007-122, kdy jednoznačně konstatoval, že uvedené rozhodnutí Úřadu města Hradec Králové nenabylo právní moci, když nebylo doručeno všem účastníkům řízení, a tento právní závěr byl také základem jeho

rozhodnutí. Uvedený rozsudek byl přitom žalobci zaslán, takže mu musí být dobře známý. Kasační stížnost proti němu pak Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. května 2009, č.j. 3 As 39/2008-184, zamítl. Je proto s podivem, že se žalobce k této otázce znovu vrací.

Pokud žalobce namítal, že nedostal v žalovaném rozhodnutí odpověď na všechny své odvolací námitky, bylo tomu zřejmě proto, že je žalovaný shledával bezvýznamnými s ohledem na nosný důvod svého rozhodnutí. Tedy, že předmětnou stavbu je nutno již projednat v řízení o odstranění, když doba stanovená pro její existenci před podáním žádosti pominula, a proto již nepřicházelo vydání rozhodnutí podle § 85 odst. 1 stavebního zákona ohledně ní v úvahu. Opomenutí byť jen jedné odvolací námitky pak samozřejmě zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Krajský soud se nemohl ztotožnit se žalobcem ani v jeho závěrech, vycházejících z porovnávání institutů stavebního zákona vymezených v jeho § 85 (změna v užívání stavby) a § 88 (odstraňování staveb). Zejména pak s jeho nepřipadnou argumentací, že "... pokud by měl být názor žalovaného správný, pak by ad absurdum nebylo možné dodatečně povolit ani žádnou stavbu postavenou bez stavebního povolení, neboť by se rovněž jednalo o stavbu, která i když de facto existuje, tak de iure již nikoliv a tudíž by náhledem správního orgánu logicky nemělo být možné rozhodnout o jejím dodatečném povolení." Uvedené instituty totiž byly do stavebního zákona zakotveny ze zcela jiných důvodů a s ohledem na ně jsou rozdílné a nesrovnatelné.

Předmětem řízení o odstraňování staveb podle § 88 odst. 1 stavebního zákona je totiž projednávání staveb, které buď povoleny byly, ale svým stavebně technickým stavem ohrožují život nebo zdraví osob a nelze je hospodárně opravit, dále stavby provedené bez přivolení stavebního úřadu, jakož i stavby, k nimž bylo stavební povolení zrušeno a konečně dočasné stavby, u nichž uplynula stanovená doba jejich trvání nebo pominul účel, pro který byly zřízeny (viz § 88 odst. 1 stavebního zákona). Předmětem řízení o odstranění jsou tedy především stavby, které byly od samého počátku provedeny svévolně, bez povolení stavebního úřadu, přičemž jim na roveň byly zákonem postaveny i stavby, u nichž bylo stavební povolení zrušeno nebo uplynula stanovená doba jejich trvání. Samozřejmě ve smyslu právním. Pro daný případ krátce řečeno, byla-li určitá stavba povolena jako stavba dočasná, jejíž dočasnost byla stanovena lhůtou, pak jejím uplynutím ztratila oprávnění ke své další existenci, stala se stavbou nepovolenou, tzv. „černou“. Tím se ovšem způsob jejího dalšího řešení překlopil do institutu řízení o odstranění stavby, tak jako u každé jiné nepovolené stavby, jehož jedním z možných výsledků je i dodatečné povolení stavby. To za předpokladu, že o to její vlastník stojí, předloží k tomu potřebné podklady a doklady a stavba je v souladu s veřejným zájmem (viz § 88 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona).

Stavební zákon tak výslovně a primárně podřadil osud dočasných staveb, u nichž uplynula doba stanovená pro jejich trvání, do kategorie staveb nepovolených

okamžikem uplynutí stanovené doby jejich trvání. Tím zároveň zavázal stavební úřady k tomu, aby projednávaly takové stavby v řízení o odstraňování staveb a je to zcela logické, neboť existují pouze fakticky, nikoliv právně, jak správně uvedl žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Vyjádřeno metaforou, pokud stavby „zemřely“ dožitím, tak toho, co bude s jejich tělesnou schránkou, jejich další existencí, se lze dobrat již jen v rámci řízení o odstranění. V právu občanském by bylo možno něco takového přirovnat k prekluzivní lhůtě, kde také jejím uplynutím dosavadní práva a povinnosti definitivně končí a nelze je již oživit. Dlužno ostatně poznamenat, že ani jeden z orgánů veřejné správy zúčastněných na daném řízení, nesdílí žalobcův názor o nemožnosti dodatečně povolit stavbu postavenou bez přivolení stavební úřadu či stavby, u níž uplynula stanovená doba jejího trvání, stejně jako se s ním neztotožňuje nadepsaný krajský soud.

Změna v užívání stavby dle § 85 odst. 1 stavebního zákona totiž sloužila jen ke změně v účelu užívání stavby aprobovaného stavebním úřadem v kolaudačním rozhodnutí. Předpokladem vydání rozhodnutí dle § 85 odst. 1 stavebního zákona tak byla vždy existence kolaudačního rozhodnutí. O spojení rozhodnutí o změně v užívání stavby dle § 85 odst. 1 stavebního zákona s kolaudačním rozhodnutím ostatně svědčí i skutečnost, že je systematicky zařazeno právě v oddíle stavebního zákona upravujícího užívání staveb. Nikoliv dodatečné povolování staveb existujících jen fakticky. Z uvedeného je tak zřejmé, že rozhodnutí o změně v užívání stavby dle § 85 stavebního zákona nebylo možno vydat z podstaty věci takříkajíc samo o sobě, izolovaně, vždy zde muselo být „živé“ kolaudační rozhodnutí, v němž se jím stanovený účel užívání stavby měnil. Tímto způsobem přistupovala k § 85 odst. 1 stavebního zákona aplikační praxe po celou dobu platnosti stavebního zákona, tedy od roku 1976, včetně nadepsaného krajského soudu, a to i právě v této věci (viz shora).

Lze tak rozumět postupu žalovaného, když se řídil při svém rozhodování dosavadní ustálenou praxí a z ní vyplývajících předchozími právními názory krajského soudu na přezkoumávanou věc, vyjádřenými ve výše zmíněném rozsudku. Nicméně ty musí nyní krajský soud korigovat ve světle žalobcem zmiňované stávající judikatury. Žalobce totiž argumentoval na podporu svých žalobních tvrzení rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2007, č.j. 8 As 28/2005-120, dostupném na www.nssoud.cz, v němž je mimo jiné na straně páté uvedeno:

„V daném případě není sporu o tom, že předmětná stavba – odchovna telat – byla stavbou dočasnou. Tato skutečnost byla dostatečně jasně prokázána rozhodnutím bývalého Okresního národního výboru Pardubice ze dne 15. 2. 1969, pod č. j. výst/69/4, o přípustnosti stavby, jakož i dalšími dokumenty založenými ve spise, z nichž vyplývá, že stavba byla povolena jako stavba dočasná (cca na 10 let) a že již uplynula stanovená doba jejího trvání a rovněž pominul účel, pro který byla zřízena. Dne 31. 3. 2004 tedy bylo v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 písm. d) stavebního zákona (ex officio) zahájeno řízení o odstranění této stavby. Pokud však během tohoto řízení vlastník stavby – stěžovatel – požádal dle § 85 stavebního zákona o změnu užívání stavby, měl stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušit a vést řízení o podané žádosti s tím, že bylo-li by této žádosti vyhověno, řízení o

odstranění stavby by se zastavilo a v opačném případě by se v něm pokračovalo. To se však v daném případě nestalo, když došlo naopak k přerušení řízení o žádosti stěžovatele na změnu v účelu užívání stavby, kterou podal dne 14. 4. 2004, a řízení o odstranění stavby bylo stavebním úřadem dokončeno.“

Nejvyšší správní soud tedy řešil skutkově a právně zcela stejnou věc, přičemž dospěl k odlišnému názoru, než z něhož bylo v dané věci vycházeno, a to jak žalovaným, tak MMHK. K názoru, že lze rozhodnout o změně v užívání podle § 85 odst. 1 stavebního zákona i u dočasné stavby, u které již uplynula stanovená doba jejího trvání, a to dokonce s předností před řízením o odstranění takové stavby. Za tohoto stavu ale krajskému soudu nezbylo, než se v intencích § 12 odst. 1 s.ř.s. se řídit nejnovějším právním názorem instančně vyššího soudu, a na základě něho konstatoval, že žalované rozhodnutí vychází z nesprávného právního posouzení věci. Proto je musel pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení (viz § 78 odst. 4 s.ř.s.). Na základě § 78 odst. 3 citovaného předpisu zrušil i jemu předcházející rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, neboť trpí stejnými vadami. V dalším řízení bude žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto odstavci tohoto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl úspěch žalobce, a proto mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení proti účastníkovi, který úspěch neměl.

Náklady žalobce spočívaly v náhradě soudního poplatku 2.000,- Kč, odměně advokáta za dva úkony právní služby při zastupování po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 9 odst.3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhradě jeho hotových výdajů za dva úkony po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila úhrnem 6.800,--Kč. Protože je ale zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, jak řádně doložil, byla k uvedené částce podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě připočtena výše této daně z odměny za zastupování a paušálních částek ve výši 912,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 7.712,--Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku č. II tohoto rozsudku zástupci žalobkyně, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

-10-

Případne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 23. prosince 2011

JUDr. Jan Rutsch
předseda senátu
vz. JUDr. Pavel Kumprecht
z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu – půlroční stáž na NSS